

Mija termin składania oświadczeń za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej

2022-04-01

Zabudowa terenu, a tym samym zmniejszenie powierzchni biologicznie czynnej powoduje, że woda opadowa, nie może zostać zretencjonowana. Dochodzi do obniżania poziomu zwierciadła wód gruntowych, pojawiają się negatywne efekty w postaci suszy a rosnąca zabudowa powoduje nasilanie się efektu miejskiej wyspy ciepła.

Z dniem 1 stycznia 2018 r. weszła w życie Ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne.

Artykuł 269 ust.1 wyżej wymienionej Ustawy **wprowadził opłatę za usługę wodną za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej** na skutek wykonywania na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500m² robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem, mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nie ujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej.

Jeżeli powierzchnia nieruchomości w więcej niż 70% jest terenem, którego nie można uznać za teren biologicznie czynny oraz spełnia pozostałe warunki wymienione w Ustawie, właściciel takiej nieruchomości zobowiązany jest do uiszczenia „opłaty retencyjnej”.

Dlatego tak ważne jest, aby nieruchomości zawierały jak najwięcej terenów zielonych, a także urządzeń do retencjonowania wód opadowych, gdyż od tego zależy wielkość pobieranej opłaty.

Warto przy tym zauważyć, że zgodnie z danymi Instytutu Ochrony Środowiska PIB, wielkość strat w Polsce wynikająca ze zjawiska suszy oraz powodzi, które zostały poniesione w latach 2001- 2016, oszacowano na kwotę ok. 78 miliardów złotych, zaś zgodnie z prognozami zmian klimatu, zjawiska te będą nasilać się w kolejnych latach wraz z podnoszeniem się średniej temperatury powietrza.

Opłatę retencyjną ponoszą osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:

- a) właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych,
- b) posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych,
- c) użytkownikami wieczystymi gruntów,
- d) posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego – które na skutek wykonywania robót i obiektów mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej doprowadziły do zmniejszenia tej retencji (art. 298).

Opłaty nie ponosi się za jezdnie dróg publicznych oraz drogi kolejowe, z których wody opadowe lub roztopowe są odprowadzane do wód lub do ziemi przy pomocy urządzeń wodnych umożliwiających retencję lub infiltrację tych wód. Opłaty nie ponoszą kościoły i inne związki

wyznaniowe (art. 269, ust. 2, 3).

Na podstawie art. 552 ust 2b pkt 2 Prawo wodne **podmioty obowiązane do ponoszenia opłat za usługi wodne są obowiązane składać oświadczenia za poszczególne kwartały w celu ustalenia wysokości opłaty** za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej w terminie 30 dni od dnia, w którym upływa dzień przypadający na koniec każdego kwartału, tj. za I kwartał – do 30 kwietnia 2021 r., za II kwartał – do 31 lipca 2021 r., za III kwartał – do 31 października 2021 r., za IV kwartał – do 31 stycznia 2022 r.

Oświadczenia należy składać **zgodnie ze wzorem oświadczenia** zamieszczonym w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Miasta Krakowa [tutaj](#).

Wysokość opłaty ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, wyrażonej w [m²] wielkości utraconej powierzchni biologicznie czynnej oraz czasu wyrażonego w latach (art. 272, ust. 8).

Jednostkowe stawki opłat za usługi wodne, za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej, ujęto w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie jednostkowych stawek opłat za usługi wodne.

Opłatę ustala wójt, burmistrz lub prezydent miasta oraz przekazuje podmiotom obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne, w formie informacji, zawierającej także sposób obliczenia tej opłaty (art. 272 ust. 22).

Wpływy z tytułu opłat za usługi wodne z tytułu zmniejszenia naturalnej retencji terenowej stanowią w 90% przychód Wód Polskich, a w 10% dochód budżetu właściwej gminy (art. 299, ust. 5).